

РЕШЕНИЕ

№ 1476

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20221100510943 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 7812 от 08.07.2022 г., постановено по гр.дело № 48717/2021 г. на СРС, Г.О., 138 състав, е осъдено "Застрахователно акционерно дружество Д.Б.: Ж.И З." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.,*****, бул."***** да заплати на ЗАД "Б.В.И.Г." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл."*****, на основание чл.411 КЗ и чл.86 ЗЗД сумата от 8282,39 лв., представляваща регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско” и разноски за определянето му по щета № 470420202055830 за вреди, причинени при ПТП на 24.11.2020 г. на лек автомобил "Форд Фиеста", с рег. № *****, вследствие противоправно поведение на водач на МПС "Мерцедес Актрос", с рег.№ *****, чиято гражданска отговорност е застрахована от ответника, ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска - 23.08.2021 г., до окончателното изплащане, сумата от 312,92 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 09.04.2021 г. до 22.08.2021 г., както и на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 2021,70 лв., представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса, депозити за

експертиза и свидетел и адвокатско възнаграждение, като е отхвърлен предявения иск по чл.86 ЗЗД за разликата над сумата от 312,92 лв. до пълния предявен размер от 322,12 лв. и за периода от 01.04.2021 г. до 08.04.2021 г.

Срещу решението на СРС, Г.О., 138 с-в е постъпила въззивна жалба от „Застрахователно Акционерно Дружество Д.Б.: Ж.И 3.“ АД, гр.София, подадена чрез пълномощника адв.Н.Л., с искане обжалваното решение да бъде отменено, в частта, с която са уважени предявените осъдителни иски и вместо това да бъде постановено друго, с което предявените обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.411, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, бъдат отхвърлени изцяло, като неоснователни. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно и необосновано, като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби на закона и процесуалните правила. Претендира присъждане на направени разноси по делото.

Въззиваемата страна- ищец ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, гр.София, чрез пълномощника си адв.К.П. оспорва жалбата, като неоснователна. Моли съда жалбата като неоснователна да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение –потвърдено в обжалваната от ответника част, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноси по делото.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е

ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и **правилно**, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за основателност на предявените от ищеца от ищеца ЗАД“ Б.В.И.Г.“ АД, гр.София, срещу ответника „Застрахователно Акционерно Дружество Д.Б.: Ж.И.З.“ АД, гр.София, обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.411, ал.1 от КЗ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, в частта, с която същите са уважени. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /**чл.272 ГПК**/. В обжалвания съдебен акт са изложени конкретни и ясни мотиви по отношение разкриване действителното правно положение между страните и разрешаването на правния спор. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства. Доводите в жалбата са общи, а по същество са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Съдът приема за изцяло неоснователни изложените от ответника основни доводи във въззивната жалба за допуснати от първоинстанционният съд съществени процесуални нарушения при постановяване на обжалваното решение. От друга страна, съдът намира, че доводите в жалбата за допуснати процесуални нарушения от СРС са без значение към законосъобразността на обжалваното решение. Въззивната инстанция е такава по същество на спора, а не е контролно-отменителна, поради което ирелевантни са процесуални нарушения, които не водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение. Съдът приема, че доводите изложени в жалбата за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, биха били основание за допускане на изрично посочени от страната доказателства пред въззивната инстанция, в случай на направено искане за събирането им на основание чл.266 от ГПК. В случая доказателствени искания не са направени с въззивната жалба. С оглед на което доводите на ответника за допуснати съществени процесуални нарушения от СРС, изложени в депозираната от него въззивна жалба се явяват неоснователни. Съдът приема, че в настоящия случай при постановяване на обжалваното първоинстанционно решение не е допуснато от първоинстанционният съд

нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Въззивният съд не споделя изложените от въззивника-ответник доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при събиране и ценене на доказателствения материал, довели и до нарушение на материалния закон, включително и досежно приетата по делото съдебно-автотехническа експертиза. Изготвената съдебно-автотехническа експертиза е подробна, детайлна и напълно обоснована, като вещото лице е отговорило на всичките му поставени въпроси, с оглед наличната по делото и проверената от него документация. С оглед на което правилно първоинстанционният съд е кредитирал приетото по делото, като неоспорено от страните заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза при решаване спора по същество, доколкото същото е отговорило на всички релевантни въпроси от значение за предмета на делото.

Като неоснователни следва да се преценят и доводите изложени във въззивната жалба за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Противно на изложеното във въззивната жалба обжалваното решение е обосновано. Обжалваното решение е и правилно. Неоснователни са изложените доводи във въззивната жалба във връзка със събраните по делото доказателства и приетите за установи с тях обстоятелства от първата съдебна инстанция. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото и събраните по делото доказателства.

На следващо място, съдът приема, че във въззивната жалба на ответника не са изложени конкретни доводи за неправилността на обжалваното решение /единствените фактически доводи в жалбата са свързани с допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на съдопроизводствените правила/. С оглед на това, при липсата на допуснато от районния съд нарушение на императивни материалноправни норми и при съобразяване на характера на производството по въззивно обжалване по действащия ГПК, представляващо ограничен въззив, при който за да се извърши проверка на правилността на решението, въззивникът следва да посочи в какво се изразява неправилността на първоинстанционния акт според него, въззивният съд няма правомощието да формира собствени изводи по съществото на спора, а с това и за правилността на съдебния акт, а следва да го потвърди в съответната част. Ако жалбата не съдържа конкретно указание за порочността на първоинстанционния съдебен акт, същата е допустима и подлежи на разглеждане, но въззивният съд не може да формира собствени изводи по съществото на спора и за правилността на първоинстанционното решение, а следва да го потвърди - чл.271 и чл.272 ГПК. Т.е въззивна жалба без изложени конкретни съображения за неправилност на първоинстанционното решение, макар и допустима, е неефективна, тъй като не позволява друга проверка, освен валидността и допустимостта на обжалвания акт. В процесния случай във въззивната жалба на ответника не са изложени конкретни доводи за неправилност на обжалваното

решение, като изложените доводи, съдът намира, че не са съобразени с изразеното от СРС в диспозитива на обжалваното решение, като констатация относно спорното право.

В т.18 от ТР № 1 от 04.01.2001г. на ОСГК на ВКС, както и в редица решения на ВКС, постановени по реда на чл.290 от ГПК е прието, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатация относно спорното право. По силата на чл.236, ал.2 във връзка с ал.1, т.5 от ГПК, съдът се произнася с решение /като редовен и надлежен съдебен акт/ по основателността респективно неоснователността на исковете, с които е сезиран, поради което и законодателят изисква решението да съдържа "какво постановява съдът по съществото на спора". Релевираните възражения на страните, било правоизключващи, правопроменящи или правоизменящи, заявени като защита срещу предявен иск, безусловно подлежат на обсъждане в мотивите на съдебния акт, които се излагат към решението и съответно имплицитно се съдържат в диспозитива на решението по същество, доколкото тяхната основателност може да обуслови краен извод за несъществуването, липса или погасяване на конкретно защитимото материалното право, или за неговата трансформация от гледна точка на изискуемост, ликвидност. Безалтернативен е изводът, че със сила на пресъдено нещо се ползва само решението по отношение на спорното право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото, изразено в диспозитива му като констатация относно спорното право, а изложеното в мотивите - само по изключение досежно възраженията за право на задържане и прихващане/_чл.298, ал.4 от ГПК/. С Тълкувателно решение № 1/04.01.2001 г. на ОСГК на ВКС - т.18, което в тази си част не е изгубило значение при действието на приетия през 2007 г. и приложим към конкретното дело Граждански процесуален кодекс, е разрешен по задължителен за съдилищата начин въпросът за обжалваемостта на мотивите към съдебно решение. Според дадените указания, на обжалване подлежи самото решение /т. нар. диспозитив/, с което съдът се произнася със сила на пресъдено нещо относно съществуването на спорното материално право, въведено с основаниято и петитума на иска като предмет на делото. Мотивите към решението, които съдържат констатации за доказателствени факти, юридически факти и преюдициални правоотношения, не са източник на правни последици и не са част от решението. Поради това те не могат да бъдат предмет на самостоятелно въззивно и касационно обжалване, отделно и независимо от решението по съществото на правния спор. В този смисъл са решение № 167/09.11.2010 г. по т.дело № 1012/2009 г. на ВКС, Т.К., II т.о., определение № 60521/28.09.2021 г. по т.дело № 1532/2020 г. на ВКС, Т.К., I т.о. и други.

При така изложените съображения и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като

неоснователна, а обжалваното с нея решение, включително и в частта на разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК, в обжалваната част.

По отношение на разноските за въззивното производство.

С оглед изхода на спора на въззивника-ответник не се следват разноски за настоящата въззивна инстанция. На основание чл.273 от ГПК във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК на въззиваемата страна-ищец следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за въззивното производство, представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 1018,20 лв., с включен ДДС за въззивната инстанция, съгласно приложена фактура, преводно нареждане по банкова сметка и списък по чл.80 от ГПК.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 7812 от 08.07.2022 г., постановено по гр.дело № 48717/2021 г. на СРС, Г.О., 138 състав, **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА „Застрахователно Акционерно Дружество Д.Б.: Ж.И З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“ *****, бул.“ Д-р *****, **да заплати** на ЗАД "Б.В.И.Г." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.София, пл.“*****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 1018,20 лв. /хиляда и осемнадесет лева, и 20 стотинки/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски / адвокатско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____